

Het verachtelijke kleine geheim van de voorganger

door Brian Jones

In de laatste 14 jaar heb ik de degens met meer dienaars gekruist dan ik mij kan herinneren. Ik heb gesproken met dienaars van grote kerken, kleine kerken en elke maat ertussenin. Ik heb tijd gependend met zwarte dienaren, Spaanse dienaren, Episcopale dienaren, Republikeinse dienaren, en ja, tot mijn schande, zelfs dienaren die fan zijn van de Yankees. Noem ze maar, ik heb waarschijnlijk met ze geluncht. Toen onze gesprekken buiten de gebaande paden gingen en van man tot man werden gevoerd en andere dingen die God in het duister verscholen laat aan het licht kwamen, werd langzaam de verdedigende houding opgegeven en werd er gepraat vanuit het hart. Onvermijdelijk is dat het moment waarop een goed bewaakt geheim wordt gedeeld. Voor de meeste dienaren is dat een geheim wat ze nooit met collega's, hun kerken, en soms zelfs hun echtgenotes zouden delen. Ik weet dat ik op een hand de keren kan tellen dat ik het met iemand heb gedeeld. Tot nu toe. Ongeacht het feit dat mijn collega's in de loopgraven zich verraden voelen als ik dit eruit gooi ...ik kan het niet langer voor mij houden. Ik moet schoon schip maken. Hier is het: soms wensen wij om eruit te stappen. Nu heb ik het gezegd. Het voelt behoorlijk goed aan. Dienaren, zeg het met mij: "S-T-O-P. Vaarwel. Zeg ja. Hasta la vista. Gewoon weg." Ik denk dat je mijn drijfveer kent.

Weet je wat mij verbaast? Elke keer als ik hoor dat iemand het bijltje erbij neer wil gooien, ben ik altijd geraakt wat de redenen zijn om de hand niet meer aan de ploeg te slaan.

Moeilijke mensen

Vele dienaren zeggen dat ze verleid worden om de handdoek in de ring te gooien of weg te gaan vanwege de mensen. Probleemmensen om precies te zijn. Ik herinner mij de eerste kerk waar ik diende. Na een paar maanden werd ik benaderd door een man die zich door God geroepen voelde om de persoon te zijn waaraan ik verantwoording moest afleggen ... en dat zonder het aan mij te vragen. Op een dag stelde hij mij voor om met hem uit eten te gaan, wat ik accepteerde. Ik was maar weinig voorbereid op wat mij toen te wachten stond. Zijn sandwich neerzettend, zei hij: "Brian, er is een aantal dingen die je verkeerd doet, maar vanwege de tijd heb ik mijn lijst beperkt gehouden tot 10." Ik maakte de fout door te zeggen: "Begin bij nummer 1." Tweeënhalf uur later ging ik weg met twee dingen – 30% lagere eigenwaarde en een werkelijk goed punt

waarom een achterfamilie niet een huwelijk met elkaar aan moeten gaan. Zoals de meeste dienaren, heb ook ik regelmatig de stekels gevoeld van moeilijke mensen. Terugkijkend op sommige van deze situaties, ben ik tot een conclusie gekomen: binnen elke gemeente bevinden zich 3 of 4 gezegende zielen die daar zijn, omdat geen enkele andere plaatselijke organisatie ze in haar gelederen wil hebben. Ja, ik ben het ermee eens dat het moeilijk is om niet de schade te overschatten die door sommige dienaren is aangericht binnen kerken. Ik calculeer dat in. Ik besef dat ook ik mijn steentje heb bijgedragen aan de pijn. Maar het is ook gezond om te erkennen dat vele van Gods dienstknechten mank gaan omdat er niemand binnen de gemeente is die de moed heeft in het verweer te komen tegen een bekende onrustzaaier om hun leider te beschermen. Het is in zulke tijden dat het gemakkelijk is om ter discussie te stellen of de prijs niet te hoog is die moet worden betaald, tenminste voor mij.

Deze hoogst verhandelbare Bijbelschoolgraden

Een tijdje geleden geraakte ik via allerlei omwegen op één van de welbekende banensites. Naar verwachting is het de grootste van de wereld ... duizenden werkgevers treffen daar elke dag met duizenden werknemers. Ik was benieuwd, dus gaf mijn opleiding op en ervaring en de naam van de mild prestigieuze theologieschool waar ik slaagde. De meeste dienaren zullen mijn opgetogenheid begrijpen toen ik op de knop drukte en het rapport las dat mij verwees naar een langdurige, onderscheiden carrière in mijn lokale ijssalon. Toen ik er met mijn collega's over sprak, was het gevoel dat er bij kwam niet bepaald een van weerstand, maar van 'in de val gelopen' Zelf als iemand de bediening wil verlaten, wat voor baan kan hij dan krijgen? Kunnen ze doen wat ze tot nu toe hebben klaargespeeld? Is het te laat om opnieuw te beginnen? Tracht je de energie en visie eens in te denken waarmee ze de Bijbelschool instapten. Ik zou letterlijk zelfs voorganger zijn geworden, zelfs als ze mij er geen cent voor zouden hebben betaald. Ik was verkocht. Maar de enkele maatjes die ik ben gegroeid, hebben mij geholpen om in te zien, wat ik toen niet wist: 18 jaar oude jongeren lijden aan wat schrijver Warren Bennis noemt "Waanbeeldvertrouwen". We konden ons niet de dag voor de geest halen dat we de hypotheek moesten betalen, een auto met 240.000 km op de teller en teveel lachende mondjes rond de tafel die gevoed moesten worden. Dank God voor waanbeeldvertrouwen, anders zouden we ons als groentjes geworpen hebben op de eerste studie van de plaatselijke universiteit. Desalniettemin – en ik schaam mij om dat te moeten erkennen – zal je versteld staan hoeveel preekstoelen er leeg blijven, als

iemand dienen een baan zouden aanbieden die vergelijkbaar of beter betaald is dan wat ze nu doen.

Verveling

Tenslotte, menig dienaar krijgt zin om te vertrekken, omdat ze simpelweg moet zijn om altijd maar weer hetzelfde te doen. Een dienaar vertrouwde mij toe dat hij denkt dat de meeste van hen in de gelederen van de dienaren dingen uit pure verveling veranderen. Als de meeste dienaren de waarheid zouden vertellen, dan zullen ze moeten zeggen dat dit meer zo is dan ze nu willen toegeven. Nu, voordat je de mouwen oprolt om met stenen te gaan gooien, denk eens na over een typische week. Je gaat naar je bureau; mensen; problemen; studie; maaltijd; meer problemen; meer studie; meer mensen; bureau verlaten. Niet bepaald de baan voor Formule 1 racers die aan een tweede carrière willen beginnen. Wij dienen lopen vast. We raken verveeld. We verliezen energie. We lezen het kerkelijke weekschema. Op maandag treffen we onszelf aan op de bergtop om de wereld te veroveren, maar op vrijdag zijn we zo rond 4.45 uur in stilte aan het toeren (www.idon'twanttospendmydayoffworkingonasermon.com)

Te vaak wordt tot onze schaamte tijd spenderen met onze Schepper een nieuw 'Te doen' item op de Microsoft Outlook agenda. Uiteindelijk, na een paar jaar mountainbiken van top naar dal en van dal naar top, vragen we onszelf af: "Is dit het nu? Ben ik mijn leven aan het verdoen door mij hiermee bezig te houden? Zou een verhuizing naar een andere kerk mijn rusteloosheid genezen?" Dat is niet wat je wil horen uit de mond van iemand die de leiding heeft, maar meer dan eens is dat de waarheid.

Mijn strategie om vol te houden

Ik ben er niet zeker van of dit zal helpen, maar laat mij enkele dingen delen die mij geholpen hebben om tot dusver aan het spel mee te blijven doen. Ten eerste, realiseer je dat, hoe hard het ook wordt, het alleen maar harder wordt. Dat is misschien niet wat je had willen horen, maar het is de waarheid. Een mentor van mij vertelde eens tijdens een bijeenkomst van dienaren: "Geluk moet gekoesterd worden als een zonnige dag." Denk erover na .. het helpt je om goed te dienen in het werk dat je is toevertrouwd. Kijk naar het aantal keren dat Paulus militaire taal gebruikt om zijn taak te omschrijven. Herlees 2 Korinthiërs en probeer je in te beelden hoe die brief geschreven werd met handen die meermalen gebroken werden tijdens de prediking van hetzelfde evangelie dat wij

prediken. Waar in de Schriften heeft Jezus ons een uitgebalanceerde, tevreden, pseudo-Boeddhistenreis beloofd? Neem genoeg met het feit dat Jezus van je verwacht getrouw te zijn aan je roeping, niet om je te beroven van alle plezier en tevredenheid t.a.v. die roeping. Ten tweede, doe een belofte. Bijna een decennium geleden kreeg ik een boek in handen van een Presbyteriaans dienaar Eugene Peterson "The Predictable Plant: An Exploration In Vocational Holiness" (In dienst van het voorspelbare bedrijf: een verkenningsstocht in heiligheidsroeping). Het boek redde letterlijk mijn bediening. Hij beschrijft erin hoe zestiende-eeuwse monniken zich van klooster naar klooster begaven op zoek naar diepere geestelijke gemeenschappen en grotere uitdagingen. Als dingen te moeilijk of te oppervlakkig werden ... vertrokken zij. Het probleem van rusteloosheid werd zo wijdverspreid dat de heilige Benedictus aan de eden van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid een vierde toevoegde: de eed van stabiliteit. Mijn hoop is dat elke dienaar die dit leest – ongeacht de situatie waarin hij verkeert – zich onder curatele zal stellen van de heilige Benedictus. Dat is mijn verhaal en daar blijf ik bij.